

— Благодаря ти, Боже, за гдѣто ми продължи живота, да можа да вида още веднѣжъ любимия си синъ. А на тебе, синко, продължи тя, желая да ти даде Господъ животъ и здравие, за да отмѣстишъ на проклѣтитѣ Турци за всичкитѣ мъки и неволи, които е изтърпѣлъ и търпи Българския народъ отъ тѣхъ. . .

На друга страна, млада, прѣди нѣколко мѣсеца оженена, булка, срамежливо държи за ржката милия си другаръ и умилно го глѣда въ очитѣ.

Отъ блѣдното ѝ лице и почервенелитѣ отъ сълзи очи се вижда, че тя бѣ прѣкарала много безсънни пощи и пролѣла много горчиви сълзи. Но сега очитѣ ѝ блестяха отъ радостното чувство, съ което бѣше обхваната нейната душа. Та имаше защо да се радва! Милия ѝ сега не щѣше да бѣде между живитѣ, ако не бѣше избѣгалъ скоро слѣдъ свадбата отъ Турската бѣсилка. Радватъ се тѣ и нито дума не става за битка съ Турцитѣ. Само той ѝ шепнеше нѣщо на ухото, а подиръ ѝ казваше и високо: — ще ми пишешъ въ опълчението. . . Емъ чу ли! ще го наречешъ Александръ. . .

Ей тамъ, по-настрана безгрижно се смѣятъ и се веселятъ млади дѣвойки и опълченци. . . . Мъже, жени и моми все по-вече и по-вече прииждаха отъ Свищовъ. Разбира се, всички идяха не съ празни ржцѣ: едни носяха печени кокошки, агнета, млинове и пр., други бѣклици съ хубаво Свищовско вино и сливовица или пръщинка. Момитѣ носяха китки отъ разни миризливи цвѣтя, а по заможнитѣ — пълни съ сребърни и златни монети кисии.

— Зеръ, хора военни, ще имъ потрѣбва, а отъ кждѣ ще зематъ? . . . казваха тѣ.

Наближи врѣмето за обѣдъ. По полянката около бивуака се образуваха купчини отъ граждани, граждани и опълченци, които се заловиха за печенитѣ агнета и кокошки. Брашовскитѣ бѣклици съ хубавото Свищовско вино се прѣдава отъ ржка на ржка. Запѣха се и юнашкитѣ Български пѣсни.

Още отъ сутринята ни бѣха обявили, че въ 2¹/₂ часа слѣдъ пладнѣ, на бивуака щѣлъ билъ да се от-